

Povzbuzení k životu víry

Ctení: Fp 1,1-11

Když se podíváme na lidi na tomto svete, tak si všimneme, že mají mnoho společného, co se týče jejich zkušeností s novými věcmi. Obecně totiž platí vzorec, že když je pro člověka něco nového, tak je tím novým velmi zaujatý. Dobře se to dá pozorovat na malých detech, které si dokáží hrát s kusem papíru celé hodiny a vydrží jim to i několik dní. Po čase ovšem je papír přestane zajímat a jdou si najít něco nového. Proč? Protože papír je už pro ně příliš známý. Vědí už, co od něho můžou očekávat, jaké dělá zvuky, k čemu slouží, prostě znají ho dobře, takže je už nicím novým nepřekvapí.

Paradoxem je, že přesně stejný vzorec můžeme pozorovat i u dospělých. Vezmete si třeba příklad, když člověk začne novou práci. Obvykle ho ta práce baví, protože je pro něj nová, ale časem na ní začne nadávat jako všichni ostatní. Nebo si představte mezilidské vztahy, třeba když muž začne chodit se ženou. Zprvu se mají tolik rádi, tráví společně tolik času a člověk na nich může tu jejich lásku úplně vidět. Když ovšem spolu chodí už dlouho, tak se ten jejich vztah stává necím zabehlým a nadšení pomalu opadá a člověk začíná na druhém vidět i ty chyby, které dlouho přehlížel.

A když se podíváme do Bible, tak nakonec vidíme i množství příkladů, kdy lidem zevšední jejich víra, kdy se stane necím běžným, necím známým, a tak pomalu ztrácejí to nadšení, které měli na začátku. Dospěli totiž do stádia, kdy mají pocit, že je už Bůh nemožné nicím překvapit.

Je to smutný scénář, který může mít několik podob. Buď to se v tomto scénáři člověk nadšene obrátí k Bohu, ale jeho život se nijak nezmění, zůstává stejný. Druhým scénářem je ovšem situace, kdy lidé začnou žít pro Boha, ale postupem času začíná jejich víra stagnovat. Společné je u těchto scénářů, že ve svojí víře nerostou, ale spíše zakrnují. Místo aby se jednalo o zdravý organismus, jakým je konec konců celá církev, tak místo toho, aby organismus rostl, tak zakrnuje.

A přesně otázka duchovního růstu dnes leží před námi a bude v konečném důsledku naším tématem, které nás bude provázet celý tento školní rok, kdy budeme probírat Pavlovu epištolu Filipským, kde se touto otázkou zabývá. Podívejme se ale nejprve na historické pozadí této epištoly, abychom jí mohli lépe pochopit.

Mesto Filipy bylo založeno Filipem Makedonským, otcem Alexandra Velikého a v době apoštola Pavla bylo římskou vojenskou kolonií. Pavel sám navštívil Filipy při svojí druhé misijní cestě, která jej poprvé zavedla do Evropy, v roce 49 po Kristu a hned zde založil křesťanský sbor, o čemž se zmiňuje Lukáš ve Skutcích v 16. kapitole.

Pro apoštola Pavla je tedy tento sbor velmi srdeční záležitostí, protože se jednalo o první křesťanské společenství v Evropě, které také sám založil. To vše se odráží v jeho epištole, která, jak uvidíme, je psána velmi osobním tónem a která je také nazývána epištolou radosti, protože Pavel Filipské často vyzývá, aby se radovali.

Svuj dopis píše společně s Timoteem, kterého, jak je opět zmíneno ve Skutcích v 16. kapitole, potkal ještě před jeho cestou do Filip, a jelikož měl dobré reference od lidí, tak jej Pavel vzal sebou a Timoteus se stal jeho duchovním synem. Sbor ve Filipech tedy zakládali společně, a tak jim také společně píše.

Pojďme se ale nyní už více podívat, co nám říká samotný text. Pavel začíná klasickým pozdravem, kterým zahajuje svoje epištoly: Fp 1,1-2 (císt).

Spolu s Timoteem se představují jako služebníci či otroci Ježíše Krista. Když se to takto rekne, tak to většinou lidem vyznívá velmi drsne, ale je to jejich postoj, který přijali za vlastní a kterým vyjadřují svou naprostou oddanost Ježíši Kristu, svému Pánu. Nejedná se zároveň o postoj, který by měli pouze oni, ale jak Pavel později ukáže ve druhé kapitole, tak se jedná o postoj, který bychom ve víře měli mít my všichni, protože víme, komu jsme uverili, postoj, kdy se dobrovolně vzdáváme našeho života, abychom žili pro Ježíše, který se sám vzdal svého života a obetoval se pro nás svatě.

Ano, my všichni jsme svatí. Apoštol Pavel, když píše Filipským, tak je oslovuje jako svatě, ne protože by byli dokonalí a bez chyby, ale protože patří Bohu. Výraz svatý totiž znamená oddělený, v našem případě oddělený pro Boha. Je to postavení, které nám Buh připsuje, když v Nej veríme, protože On sám je svatý, On sám si nás tedy také posvěcuje.

Zde se jenom opět krátce zastavím. Když máme nějakou pozici, nějaké postavení, tak nás to vede k určitému způsobu jednání. Když je někdo manažer, tak řídí firmu. Když je někdo učitel, tak učí. Je to logický závěr. A co když tedy někdo svatý? Jak tedy máme jednat my, když nás Buh nazývá svatými? Nemáme práve jednat jako On? Nevede to práve k odvrácení se od hříchu?

A přesně na to navazuje pak i Pavlův pozdrav: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“ (Fp 1,2). Pavel si totiž uvědomuje důležitost milosti Boží v našem životě, která vede k pokoji s Bohem. Nikdy ne obráceně. Nemužeme mít pokoj s Bohem, aniž bychom neměli nejprve Jeho milost. Pavel si uvědomuje, že Filipští znají Boha a že také jednají podle Boží vůle.

Tento fakt jej vede k díkuvzdání za ne a za jejich víru. Verše, které následují vypovídají o víře Filipských: Fp 1,3-8 (císt).

Z Pavlovy vďecnosti Bohu je vidět, že se jedná o sbor, který Boha zná a který s Bohem žije. Je zde vyjádřeno mezi řádky to, že sboru se darí dobře, že vydrželi od prvního dne, tedy pravděpodobně od dne, kdy uverili a kdy jim Pavel s Timoteem zvestovali evangelium, až doposud. Neopustili svou víru, ale drží se jí, a tak se také spolu s Pavlem účastní na díle evangelia.

Když se rozhlédnu kolem sebe nyní, tak vidím mnohé, kteří zde již dlouhou dobu slouží a kteří neopustili svou víru ani po letech služby. Sice jsem tento zde práci nezacal jako apoštol Pavel, ale přesto se raduji a jsem Bohu vďecný za každého jednoho z vás, protože se nyní také můžeme spolupodílet na díle evangelia a zvestovat Krista lidem v tomto městě.

A stejně jako apoštol Pavel si byl jistý Filipskými, tak i já si jsem „jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fp 1,6). Musíme mít stále na paměti, že toto vše je Boží dílo, ne lidské. Já, Jakub Mára, Honza Pechanec, Dan Lupton a mnozí další, kteří zde ve Svitavách sloužíme, tak jsme pouze prostředníky. Jak to vyjádřil apoštol Pavel v listu Korintským, tak my zde pouze zaséváme a zalíváme, ale je to vždy Buh, který dává vzrůst.

Pavel zde tedy vyslovuje ujištění, že Buh, který začal to dobré dílo, tak jej také dokončí. Buh sám je totiž tím, kdo v nás pracuje Duchem svatým, takže nás vede k novému životu, takže můžeme růst ve víře. Když tedy Pavel mluví o tom, že Buh v nás dokončí dobré dílo, tak to jednoduše znamená, že duchovně porosteme. Naše naděje a jistota se neopírá o nás samotné, ale o Boha, který nám dává svou milost.

A toto vše Pavel píše Filipským v kontextu toho, že je uvezen pro evangelium. Pavel je ve vězení, ale i přesto píše tyto úžasné verše o naději v Bohu a o Jeho milosti. Později totiž ukazuje, že mnoho bratry jeho okovy povzbudili, aby odvážněji zvestovali evangelium. Když se nad tím tak zamyslím, tak Pavel jednoduše ukazuje, evangelium se má zvestovat v dobrém i ve zlém, tedy za každých podmínek, že se nemáme bát, protože Buh je s námi a Buh dovede dílo, které v nás započal až do konce.

Apoštol nezapírá svou touhu se setkat se svými bratry v Kristu a píše, jak po nich touží. Nezapírá, že je to pro něj složité období, ale přesto nepřestává zvestovat, a tím také se staví za příklad svým bratrům ve Filipech.

V každém případě to vypadá, že situace Filipských je velmi dobrá, tedy co se jejich víry týče, a Pavel jim posílá toto povzbuzení. Následující verše ukazují na to, že ac je jejich víra dobrá, tak to stále není důvod k zahálení. Pavel se za ně modlí: Fp 1,9-11 (císt).

Jak jsem už řekl na začátku, tak celá tato kniha je ta ním k životu víry,
povzbuzením k růstu. Jak jinak může věřící člověk duchovně růst, než že bude prosit Boha? A přesně proto se zde apoštol modlí, protože růst záleží na Bohu.

Pavel vedel, že jsou na tom Filipští dobře. Možná také vedel, že u některých z nich jejich víra stagnuje a že se nikam neposouvají. Každopádně si ale uvědomoval, že růst je důležitý, a to za každé situace.

Proč? Protože jsme stále nedosáhli dokonalosti. My všichni, stejně jako Filipští, stále hřešíme, stále žijeme v padlém světě a stále s hříchem zápasíme. Všichni potřebujeme růst, a to bez výjimky. Já sám si uvědomuji, kolik ještě potřebuji růst, že v žádném případě nejsem dokonalý. A potřebuji Boha, který me v tom povede.

Kdyby si někdo o sobě myslel, že už je dokonalý, že o všechno ví a že
nepotřebuje víc, kdyby si myslel, že nepotřebuje růst, tak je v jeho životě něco špatné. Moc se mi líbí vyjádření, že ovoce, které dozraje, začíná hnít. Když si tedy o sobě začneme myslet, že jsme duchovně zralí, tak to je ten moment, kdy začínáme duchovně hnít.

Pavel se tedy na první místo modlí za lásku, aby se v nás víc a více rozhojňovala. Ví totiž, že láska je základní podstatou pro všechny vztahy a zároveň základní podstatou celého křesťanství, které je postaveno na vztahu lásky k Bohu. Uvedomuje si, že láska musí v našich životech růst, stejně jako roste například v manželství.

Na počátku každého manželství je zamilovanost, která je především o citech a o emocích. Když ovšem zamilovanost vyprchá, tak se teprve ukáže, jestli je v životech těch manželů skutečně láska, jak jí popisuje třeba apoštol Pavel v listu Korintským:

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná necestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepocítá krivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. At se děje cokoli v, láska vydrží, láska verí, láska má naději, láska vytrvá“ (1K 13,4-7).

Někdo kdysi řekl, že pravá láska není na prvním místě věcí citu, ale rozhodnutí. Pokud takovouto lásku nemáme, pak se jí stále musíme učit a máme kam duchovně růst. Láska je v našem duchovním životě tím nejdůležitějším, a pokud nemáme lásku, tak nicím nejsme, jak říká apoštol Pavel.

Zároveň se také modlí za poznání a hlubokou vnímavost. Jak jsem právě řekl, tak láska není věcí emocí, ale jsme k ní vedeni Duchem svatým skrze pravdu, která je v Božím Slove. Boží lásku a Boha samotného poznáváme v Bibli. V Bibli poznáváme, kým skutečně Bůh je a jací jsme ve skutečnosti my.

V Bibli se tedy docítáme o Boží lásce, která nás vede k lásce k Bohu a k druhým. Apoštol Jan napsal jeden z svých nejoblíbenějších veršů: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás“ (1J 4,19). Proto je tedy poznání a hluboká vnímavost velmi důležitá pro náš duchovní růst, proto je pro nás důležité, abychom četli Boží Slovo, které je samo o sobě je velmi mocné a může změnit životy všech lidí.

A toto poznání právě vede k tomu, abychom poznali, na čem v životě skutečně záleží. Když to řeknu ještě jinak, tak apoštol se tedy modlí za moudrost, abychom vedeli, jak se máme chovat a jak máme jednat, což má také dopad na naši službu, na zvěstování evangelia. Pavel se modlí, abychom byli upřímní křesťané, kteří jednají podle toho, čemu verí. V Pavlových očích nemají křesťané být pokrytci, kteří káží vodu a pijí víno.

Svoji modlitbu zakončuje právě prosbou, abychom tedy s pravou láskou a poznáním nesli ovoce skrze Ježíše Krista, aby byl oslaven samotný Bůh. Všimnete si opět, že ovoce neneseme my sami, ale neseme ho skrze moc Ježíše Krista, tedy skrze Ducha svatého. Pavel píše o ovoci Ducha svatého v listu Galatským 5,22-23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, vernost, tichost a sebeovládání.“

Opět se tedy vracíme k tomu, že je to Bůh, který v nás působí, že duchovně rosteme, skrze svého svatého Ducha, takže neseme ovoce. A cílem toho, že neseme ovoce, že duchovně rosteme, že jednáme podle Boží vůle je, že sám Bůh je tím vším oslaven. Ježíš vybízel své ucedníky: „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby videli vaše dobré skutky a

vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5,16). Všechna sláva a chvála patří samotnému Bohu, ne nám lidem. Za to se tedy Pavel modlí.

Pavel je tedy Bohu moc vdecný za to, kde jsou Filipští duchovně teď, ale zároveň u toho nezustává a modlí se, aby mohli dál duchovně růst, aby nezustávali stejní, ale aby je Bůh dále vedl a proměňoval, aby tak mohli duchovně růst a stát do podoby Ježíše Krista ve všem, co dělají, a aby tak byl ještě více oslaven samotný Bůh.

A tak se nyní zamysleme nad naší vlastní situací. Jak už řekl, tak jsem za vás všechny moc vdecný, že si vás sem Bůh přivedl, že jste ho mohli poznat a že já jsem mohl poznat vás.

Ale zamysleme se nad tím, kde jsme nyní duchovně my? Kde se nacházíme? Nacházíme se na začátku, kdy jsme nadšení z Boha? Nacházíme se spíše už zklamání po letech, kdy se nedeje nic nového a stagnujeme, či se nacházíme na vzestupu, kdy duchovně rosteme?

Uprímne receno nemám rád, když křesťané říkají, že musíme být spokojeni s tím, co máme. Souhlasím s tím, že za to Bohu musíme být vdecní. Ale rozhodně nemáme být spokojeni. Apoštol Pavel, kdy mluví o duchovních darech v listu Korintským, tak říká: „Usilujte o vyšší dary!“ (1K 12,31a). A hned na to navazuje právě oddílem o lásce, který jsme také četli.

Jinými slovy bych vás všechny chtěl povzbudit, abyste byli Bohu vdecní za to, co máte, ale usilujte o víc. Usilujte o vyšší dary. Usiluje o lásku a usiluje o moudrost. Apoštol Jakub vyzývá: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výcitek, a bude mu dána“ (Jk 1,5). Prosme Boha za moudrost a za lásku, abychom vždy vedeli, jak máme jednat, aby tak byl Bůh sám oslaven.

Na okraj to tu poznamenám, ale rozhodně neríkám, že máš prosit za víc peněz a za víc majetku. Jakub ve 4. kapitole varuje, že nám nemá o naše vlastní touhy, ale máme se modlit za to, co slouží Bohu.

Proto to ještě zopakuj. Modleme se za to, abychom měli více lásky, abychom uměli umilovat Boha, abychom měli milovat naše přátele, ale nepřátele, abychom měli moudrost a dokázali rozpoznat, na čem v životě záleží a nezaobírali se malichernými věcmi a spory, ale abychom vždy uměli pomoci těm, kdo to potřebují, abychom vždy vedeli, jak se máme zachovat a aby tak byl oslaven náš Otec v nebesích. Modleme se za to, abychom mohli růst v naší víře, aby nás Bůh naplňoval svým Duchem a aby nás vedl svým Slovem.

Moje stále přání a modlitba je, abychom mohli stále růst a aby nás Boží Slovo a Jeho láska nenechávali stejnými. Modlím se za to, aby jste vy teď neodcházeli stejní, ale proměnění Božím Slovem. A tak, až budete odcházet, nezapomente se zeptat sami sebe, jak vás Bůh dnes oslovil a jak vás chce proměnit. Nebudme k Jeho Slovu, ale nechejme se jím proměňovat. Amen

Nakonec ještě musím dát výzvu k modlitbách. Asi jste si toho všichni již všimli ve zprávách, takže víte o oné dvojnásobné vraždě spojené s následnou sebevraždou. Je to už podruhé tento měsíc, co bylo naše blízké okolí zasaženo takovou ránou. Lidé jsou temito událostmi zasaženi a ptají se, proč se to všechno stalo. V sousedství, kde došlo tento týden k onomu incidentu, bylo zapotřebí psychologické pomoci.

Osobně me to nepřestává šokovat, kam až sahá hloubka lidského hříchu a jak lidský hřích ovlivňuje také celé okolí. A když nad tím vším přemýšlím, tak se divím, jak to vše mohou lidé bez Boha ustát, jak to mohou ustát bez Jeho přítomnosti, opory a lásky.

Když už se budeme modlit za náš duchovní rust, modleme se také za to, abychom mohli temto lidem být světlem, abychom jim umeli tu lásku přinést a abychom umeli tady pro ty lidi být. Jedním ze znaku zdravé víry, jak jsme si dnes rekli, je správné jednání, což zahrnuje právě pomoc potřebným i v takovýchto životních situacích. Modleme se tedy, abychom tem lidem umeli pomoc.

Modleme se ale také za ne, aby mohli videt tu Boží lásku v tomto svete plném hříchu a nenávisti, aby mohli uvidet Boží svetlo v jejich životech a aby se dokázali Bohu odevzdat a spolehnout se na Nej jako na dobrého Pastýře, který je provede i složitým obdobím.

„Hospodin je muj pastýr, nebudu mít nedostatek. Doprává mi odpocívat na travnatých nivách, vodí me na klidná místa u vod, nažvu me udržuje, stezkou spravedlnosti me vede pro své jméno. I když pujdu roklí šeré smrti, nebudu se bát niceho zlého, vždyt se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hul me potešují. Prostíráš mi stul pred zraky protivníku, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. Ano, dobrota a milosrdenství provázeť me budou všemi dny mého žití. Do Hospodina domu se budu vracet do nejdelších casu“ (Ž 23).

Otázky k zamyšlení:

- ⇒ Jak jsme na tom s naším duchovním rustem? Rosteme, stagnujeme ci zakrnujeme?
- ⇒ Umíme milovat takovou láskou, jak jí Pavel popisuje v 1K 13?
  - Zkuste si v tomto textu místo slova „láska“ dosadit vaše jméno. Jak to zní?
  - Jak můžeme prakticky prokazovat lásku lidem kolem sebe?
- ⇒ Když se podíváme na svůj život a podíváme se do Bible, tak na cem opravdu záleží?
  - Na cem zakládáme svůj život? Co je hlavním motorem? Tedy, nad čím strávíme nejvíce casu?
- ⇒ Zamysleme se na svém životem od doby, co jsme uverili. Jaké ovoce můžeme v našich životech pozorovat? Pozorujeme nějaké?
  - A jak je tím vším oslavován Otec?
- ⇒ Jak k vám dnes Pán mluví? Co vás ucí?